

Láska v Provinci

BRIDGET ASHEROVÁ

Láska v Provinci

Láska v Provinci

BRIDGET ASHEROVÁ

FORTUNA

Original title:
Bridget Asher: The Provence Cure for the Brokenhearted

Copyright © 2011 by Bridget Asher
Reading group guide copyright © 2011 by Random House, Inc.

This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Pavla & Matouš Iblovi, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ivo Železný
První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď
výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně,
a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými
osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy
je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými
prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-732-7

Tento román je věnován čtenáři.

Pro tuto jedinečnou chvíli se totiž stává jedním z nás dvou.

Na tomto místě se sluší říct: Zármutek je příběh lásky vyprávěný pozpátku.

Možná ale, že to tak vůbec není. Snad bych se měla vyjádřit exaktněji. Láska a její ztráta se počítají ve stejných jednotkách. Že by na takovouto definici přišel nějaký romantický fyzik?

Možná ale, že bych to měla popsat takto: Představte si skleněnou kouli s padajícím sněhem uvnitř. Teď si tam ještě přimyslete malinký sněhem zapadaný domeček. V malém domku si představte ženu, která sedí na kraji svého lůžka a třese onou skleněnou koulí s padajícím sněhem, a teď uvnitř této skleněné koule je další sněhem zapadaný malinký domeček s ženou uvnitř. Tentokrát však žena stojí v kuchyni a potřásá jinou skleněnou koulí a uvnitř této skleněné koule s padajícím sněhem...

Každý upřímně vyprávěný příběh o lásce v sobě skrývá ještě nějakou jinou lásku.

DÍL PRVNÍ

O d chvíle, kdy Henry zemřel, jsem neustále něco ztrácela. Ztrácela jsem klíče, sluneční brýle, šekové knížky. Ztratila jsem i vařečku, ale tu jsem pak našla v chladničce spolu s pytlíkem nastrouhaného sýra.

Ztratila jsem i poznámku, kterou jsem napsala pro Abbotovu učitelku ve třetí třídě, v níž jsem jí vysvětlovala, jak se mi podařilo někam zašantročit jeho domácí úkol.

Ztrácela jsem víčka od zubní pasty a sklenic s džemem. Odkládala jsem je nezakryté a vysušované vzduchem. Ztrácela jsem kartáče na vlasy a také boty – nikoli jen jednu, ale celý pár.

Zapomínala jsem bundy v restauracích, kabelky pod sedadlem v kině, klíče u pokladny v samoobsluze – posléze jsem seděla celá dezorientovaná v autě a pokoušela se přijít na to, co je špatně, a pak se plahočila zpátky do obchodu, kde slečna v pokladně na mě už z dálky zvonila klíči nad hlavou.

Volali mi lidé, kteří byli natolik laskaví, že mi věci vraceli. A když se stalo, že mi věci chyběly – byly zkrátka *fuč* – pokoušela jsem se jít po svých stopách, až jsem se dokonale ztratila. Jak jsem se jen ocitla v téhle samoobsluze? Proč jsem se vrátila do toho lahůdkářství?

Ztratila jsem spojení s přáteli. Měli malé děti, obhajovali dizertační práce, pořádali výstavy, oslavy a grilování na zahradách...

Ze všeho nejvíc jsem ztrácela celkový pojem o čase. Všude kolem mě – děti ze sousedství i na zastávce, kde Abbot nastupoval na autobus, ale také v jeho třídě a v týmu, kde hrál – nepřestávaly růst. A Abbot rostl také. S čímž se vyrovnat bylo nejtěžší.

Také jsem ztratila schopnost vnímat čas i v malém měřítku – pozdní rána či brzké večery. Čas od času se mi stávalo, že jsem vzhlédla a venku byla již tma, jako by někdo otočil vypínačem. Skutečnost byla taková, že život pádíl dál beze mě. Uvědomění si toho stavu mě však vždy zaskočilo, dokonce i po dvou letech – ačkoli v tomto ohledu se z toho u mě stal zvyk, zkrátka nevyhnutelná skutečnost. Svět pádíl dál beze mě.

Nemělo mě tudíž překvapit, že v den svatby mé sestry jsme s Abbotem měli zpoždění na dopolední setkání družiček. Celé ráno jsme totiž strávili hraním se zelenými a červenými kartami slovní hry Apples to Apples, která byla přerušována telefonáty z naší cukrárny.

„Jude... Jude, zadrž na chvíli. Říkáš *pět set* citronových kousků?“ To mě zvedlo z pohovky, na níž seděl Abbot a pojídal to dopoledne už třetí zmraženou ovocnou dřev – tu vám dodají v balíčku jako jasně barevné plastické trubičky, které musíte rozstříhnout. Po té zmrzlině ale někdy začnete kašlat. Dokonce

i tento detail je pro mě bolestný – své stravovací návyky jsme s Abbotem zredukovali na požívání zmražených ovocných šťáv v plastickém obalu. „Kdepak, vím to jistě,“ pokračovala jsem v telefonátu. „To bych tu objednávku zapsala. Nebo aspoň... Do háje. Je to nejspíš moje chyba. Chceš, abych se tam zastavila?“

Henry nebyl jen mým manželem, ale také společníkem v obchodě. Vyrůstala jsem při připravování chutných cukrářských výrobků a o pokrmech jsem uvažovala jako o svého druhu umění. Henry mě však přesvědčil, že jídlo je i láska. Setkali jsme se už na cukrářské škole a nedlouho po Abbotově narození jsme začali s dalším zrozením lásky – s naší cukrárnou.

Jude s námi pracovala od samého počátku. Byla to svobodná matka – drobná, trochu hubatá, s nakrátko ostříhanými obarvenými blond vlasy a s obličejem ve tvaru srdce – taková zvláštní kombinace půvabu a značné odolnosti. Byla naším prvním zaměstnancem a měla přirozený talent – s velkým smyslem pro to, jak by naše výrobky měly vypadat a jak je nabízet zákazníkům. Po Henryho smrti povýšila. Henry byl totiž tím, kdo řídil obchodní stránku podniku, a jsem si celkem jistá, že bych o obchod bývala přišla, kdybych neměla Jude. Z Jude se stala hybná síla – takový můj kormidelník. Dokázala, že obchod běžel dál.

Už už jsem ujistila Jude, že za půl hodiny budu v obchodě, když Abbot zvedl ruku a zatahal mě za rukáv. Významně ukázal na hodinky, jež nosil a které měly tvar baseballového míče. Nejspíš za to mohla má obrácenost do sebe – Abbot trval na tom, že si bude čas hlídat sám.

Když jsem si uvědomila, že je už po poledni, stačila jsem jenom zakřičet do telefonu: „Ta svatba! Promiň! Musím utíkat!“ a zavěsila jsem.

Abbot s očima navrch hlavy povídá: „Teta Elysus se zblázní!“ Pak se sehnul, aby si podrbal komáří štípnutí na kotníku. Měl na sobě krátké bílé sportovní ponožky a jeho kotník vyhlížel, jako by byl opálený při golfu, ale ve skutečnosti byl zkrátka špinavý.

„Nezblázní se, když si pospíšíme!“ oponovala jsem mu. „Vezmi s sebou zinkovou tinkturu, aby ses při obřadu nedrbal.“

Jako šílenci jsme začali běhat po našem přízemním domě se třemi ložnicemi. Jednu lodičku na vysokém podpatku jsem našla v komoře a druhou v Abbotově ložnici ve velké krabici s kostkami lega. Abbot zápasil s půjčeným smokingem a s malými manžetovými knoflíčky na košili. Zároveň se sháněl po červené připínací vázance a šerpě – již dříve si vybral červenou barvu, protože tu měl na naší svatbě Henry. Nebyla jsem si vůbec jistá, že mu to prospěje, ale nehodlala jsem na to upozorňovat.

Spěšně jsem se nalíčila, natáhla si přes hlavu šaty družičky a pocítila jsem vděčnost, že to není ten obvyklý příšerný model, který se při takových příležitostech nosí – má sestra má totiž vybraný vkus a tohle byly nejdražší šaty, jaké jsem kdy měla na sobě, mé svatební nevyjímaje.

Když jsem zdvořile odmítla roli Elysiiny první vdané družičky – nebo abych byla žel přesná, neměla to být první *ovdovělá* družička? –, tak se sestře viditelně ulevilo. Věděla totiž, že bych takovou roli bezpochyby nezvládla. V příštím okamžiku už zavolala své někdejší spolužačce z vysoké školy, která získala titul v oboru marketingu, a já byla šťastně odkázána do role obyčejné družičky. Abbot byl veden na seznamu jako ten, kdo nese snubní prstýnky, a abych byla upřímná, vlastně jsem se necítila ani na roli matky nosiče prstýnků. Také jsem se na poslední chvíli minulého večera omluvila, abych se nemusela zúčastnit

nácviku obřadu během večere a dnešní kolektivní návštěvy salonu krásy a kadeřnictví. Pokud vám zemřel manžel, máte možnost prohlásit: „Já bych to nezvládla. Je mi to moc lito.“ A pokud váš manžel zemřel při dopravní nehodě jako ten můj, máte možnost říct: „Dnes zkrátka nemohu řídit.“ Pak můžete prostě zavrtět hlavou a zašeptat: „Promiňte.“ Lidé vás okamžitě omluví, jako by to bylo to nejmenší, co pro vás mohou udělat. A nejspíš to tak i je.

Nicméně tohle mou sestru unavovalo. Musela jsem jí slíbit, že budu u ní v domě dvě hodiny před svatbou. Existoval přísně určený program, jenž jsme museli dodržet, včetně pití mimózy – šampaňského s pomerančovou šťávou, a to se všemi ostatními družičkami, při němž každá z nás měla pronést důvěrný přípitek nevěstě. Elysium má ráda, když se svět otáčí tak, jak si to ona přeje. Nemohla jsem ji za to odsuzovat – bolestně jsem si uvědomovala, jak sobecky se ve svém zármutku chovám. Můj tehdy osmiletý syn ztratil tátu. Henryho rodiče přišli o syna. A Henry sám přišel o život. Jaké právo jsem měla vymlouvat se na Henryho smrt – celou tu dobu a znovu a znovu –, abych se mohla věcem vyhýbat?

„Můžu si s sebou vzít šnorchl?“ volal na mě Abbot přes halu.

„Sbal si tašku na přespání a vezmi, co budeš potřebovat do vody,“ zavolala jsem na něj, zatímco jsem svoje věci ve spěchu strkala do kufříku. Má sestra bydlí jen dvacet minut jízdy od města – cesta od nás z Tallahassee na venkov do Capps trvá chvilíčku –, ale přála si, aby členové rodiny u nich přespali. Byla to pro ni příležitost získat máminu i mou pozornost a užít si ji tak dlouho, jak to jen půjde – oživit silné pouto, které jsme my tři kdysi sdílely. „Můžeš se ráno potápnout s dědou.“

Abbot vyběhl ze svého pokoje, sklouzl se halou až k mým dveřím, na sobě měl stále ještě sportovní ponožky, v jedné ruce držel šerpu a v druhé vázanku na připnutí. „Nedokážu donutit tyhle věci, aby držely, jak mají!“ stěžoval si. Tuhý límeček měl zdvižený až na tváře a připomínal hraběte Drákulu v přestrojení pro Halloween.

„Nedělej si s tím hlavu. Jen to všechno vezmi s sebou.“ Samotné mi dělalo potíže připnout si šňůru perel, kterou mi pro tu příležitost půjčila máma. „Budou tam dámy, celé nervózní a nebudou mít co na práci. Ty ti to upraví.“

„A kde budeš ty?“ zeptal se s nepatrnou úzkostí v hlase. Od Henryho smrti si Abbot dělal se vším přehnané starosti. Začalo to tím, že si třel horečně dlaně o sebe, z čehož se u něj vyvinul nový tik – trochu posedlost, jako by předváděl zuřivé mytí rukou. Vyvinula se u něj mysofobie. Navštívili jsme dětského psychologa, ale nepomohlo to. Dělával to, když jej něco znepokojilo, a také když si všiml, že se trápím. Pokoušela jsem se nedávat to před ním najevo, ale ukázalo se, že předstírání veselosti mi moc dobře nejde, takže moje hraná veselost ho znervózňovala ještě víc, než když jsem se trápila – takový začarovaný kruh. Teď, když tady nebyl jeho táta, cítil se snad zranitelnější? Já tedy ano.

„S ostatními družičkami se budu věnovat tomu, co máme za úkol při svatbě dělat,“ uklidňovala jsem ho. Právě v tom okamžiku jsem si vzpomněla, že se ode mě čeká, že slova pro přípitek si předem připravím. Napsala jsem si je už dřív na ubrousek v kuchyni a samozřejmě jsem ubrousek ztratila, a teď jsem si nemohla vzpomenout na nic z toho, co jsem si napsala. „Co hezkého bych měla říct o tetě Elysi? Předpokládá se, že přijdu s něčím při přípitku.“

„Teta má hodně bílý zuby a kupuje bezvadný dárky,“ konstatoval Abbot.

„Takže půvab a velkorysost,“ shrnula jsem to. „S tím bych mohla vystačit. Všechno tam bude fajn. Budeme se dobře bavit!“

Vzhlédl ke mně a zjišťoval, jestli to myslím upřímně, a to podobně, jako by se mohl právník podívat na svého klienta, aby zjistil, v čem skutečně jede. Na takový zkoumavý pohled jsem byla zvyklá. Máma, sestra, mí přátelé a sousedé, dokonce i zákazníci naší cukrárny se mě ptali, jak se mám, ale ve skutečnosti se pokoušeli zjistit, co se doopravdy skrývá za mou odpověď. Věděla jsem, že bych se měla posunout dál, že bych měla víc pracovat, líp jíst, cvičit, randit. Kdykoli jsem se vydala z domu, musela jsem se připravit na to, že mě přepadne někdo známý, kdo to se mnou myslí dobře a je připraven projevit lítost a povzbuzující postoj, klást otázky a udílet rady. Měla jsem nacvičené: „Ne, opravdu jsem v pohodě. Zvládáme to s Abbotem skvěle!“

Také jsem nesnášela, že musím odrážet všechny projevy lítosti před Abbotem. Přála jsem si být k němu upřímná a zároveň jsem ho chtěla chránit. Samozřejmě se mi zrovna teď nedařilo být upřímná. Vždyť to byla první svatba, jíž jsem se měla zúčastnit od Henryho smrti. Na svatbách jsem vždycky měla nutkání plakat, a to dokonce i na svatbách lidí, které jsem ani dobře neznala, dokonce i během svateb, které se odehrávaly v televizi. Teď jsem se bála své reakce. Když jsem dokázala brečet při svatbách v televizních reklamách, jak budu vyvádět při téhle?

Nedokázala jsem se na Abbota podívat. Kdybych to udělala, poznal by, že předstírám. Prý *budeme se dobře bavit*? Doufala jsem jen, že to přežiju.

Přešla jsem k zrcadlu sahajícímu až k podlaze, které Henry připevnil na zadní stranu dveří od šatny v mé ložnici. Henry byl všudypřítomný, ale když se mi taková vzpomínka vybavila – zrcadlo se překlopilo, když ho instaloval, a málem v polovině prasklo – snažila jsem se u ní neprodlévat. Udělat to znamenalo projevit slabost. Věděla jsem, že musím upřít pozornost na nějaký drobný úkol, který zvládnou. Teď jsem se snažila – poslední zoufalý pokus – si pomocí odrazu v zrcadle nasadit perlový náhrdelník.

„Mám radši, když se nelíčíš,“ prohlásil Abbot.

Nezbývalo mi, než nechat šňůru sklouznout a zachytit ji stočenou v dlani. Cožpak si mohl pamatovat, že kdysi zaslechl od svého táty tutéž poznámku? Henry říkal, že má moc rád, když mám *nahatý* obličej, a občas ještě zašeptal – *právě tak jako všechno ostatní*. Teď jsem vypadala mnohem starší než před dvěma lety. Napadlo mě slovní spojení *zdrčená žalem* – jako by vás zármutek mohl doslova zdrtit a zanechat nesmazatelné stopy. Otočila jsem se k Abbotovi. „Pojď ke mně,“ vyzvala jsem ho. „Ať si tě prohlédnu.“

Odložila jsem perlový náhrdelník na stolek, ohnula mu límec košile, uhladila vlasy a položila mu ruce na kostnatá ramínka. Prohlížela jsem si syna – modré oči s tmavými řasami, jako měl jeho táta. Také měl Henryho snědou pleť a zdravou barvu tváří, přestože byl ještě malý hoch. Líbila se mi jeho okrouhlá vystupující brada a dva přehnaně velké řezáky dospělého – tak zvláště zasazené do dosud drobných úst. „Vypadáš tak hezky,“ ujistila jsem ho, „jako milionový kluk.“

„Jako kluk co nese milionový prstýnky?“

„Právě tak,“ řekla jsem.

Zaparkovali jsme s Abbotem na konci štěrkové cesty vinoucí se k sestřinu domu, když jsme se konečně propletli kolem spousty dodávek – lidí co zajišťovali pohoštění, květinovou výzdobu a ozvučení slavnosti. Cesta pokračovala podél bazénu a antukového tenisového kurtu a vytrácela se v trávě mezi nově postaveným ateliérem a starou stodolou.

Elysium se vdávala za milého a nesmělého umělce jménem Daniel Welding, známého po celých Státech. Přestože zde se sestrou žili již osm let, vždy mě zaskočila velkolepost místa, jež ona nazývala domovem – a výhled, který bral člověku dech ještě o trochu víc samotný dům. Samotná svatba se měla konat na svažitém trávníku, po němž jsme nyní s Abbotem maširovali do kopce, co nejrychleji to šlo. Trávník lemovaly řady židlí propojených tylovým závojem. Manželé si měli přísahat věrnost vedle vodotrysku inspirovaného japonskou zahradní architekturou pod svatebním mřížovím s vetkanými květinami. Také zřídili taneční parket pod velikánským bílým stanem, jehož podpěry vybíhaly do třech výrazných špiček.

Abbot měl své věci nastrkané do plátěné tašky, kterou dostal zdarma v místní knihovně. Koutkem oka jsem zahlédla, že tam má nacpanou šerpu a vázanku na patentní připnutí na košili spolu s věcmi na potápění – nátrubek šnorchlu, brýle a ploutve, což byly všechno dárky, které dostal od mého otce. Já se snažila táhnout za sebou kufřík na kolečkách, což připomínalo zápas se starým neposlušným psíkem.

Pospíchali jsme k ateliéru, abychom tam odložili svá zavazadla, ale dveře byly zamčené. Abbot přiložil dlaně hřbetem na sklo dveří a nahlížel dovnitř. Daniel pracoval na velkých plát-

nech a jeho samostatně stojící ateliér měl vysoký strop a byl vybaven malířským stojanem zasunovatelným do podlahy. Takto nemusel balancovat na štaflích, aby dosáhl na horní část plátna. V podkrovní části ateliéru měl Daniel pohovku, kterou bylo možné rozložit na dvoulužko, kde občas přes den odpočíval a kde jsme s Abbotem měli té noci spát. Danielovy věci se prodávaly mimořádně dobře, což byl důvod, že si mohl dovolit jak dům s dvěma příjezdovými cestami, tak svažité trávník nebo zasunovatelný stojan na plátna.

„On je vevnitř,“ oznamoval Abbot.

„To není možné, dneska se žení.“

Abbot zaklepal a Daniel se objevil za sklem dveří, které pak otevřel dokořán. Měl široká ramena, vždy byl opálený a měl stříbrošedé vlasy. Pravidelný nos měl trochu zahnutý a pro jeho obličej poněkud příliš rozměrný – pro tvář elegantního muže. Sundal si brýle, přitlačil bradu na prsa, až se mu pokožka složila do záhybů připomínajících malý akordeon, a zadíval se na mě – na mě poněkud pomačkané, ale půvabné šaty – a na Abbota v jeho dosud patřičně nezkrášleném smokingu. Na tváři se mu usadil široký úsměv. „To jsem tak rád, že jste tady! Jak ti jde nadhazování, Abbote?“ Přitáhl si Abbota k sobě a pevně ho objal. Přesně to Abbot potřeboval – medvědí objetí a projev náklonnosti od otcovsky se chovajících mužských. V letmých polibcích na čelo jsem nebyla vůbec špatná, ale poznala jsem jasně, jak je Abbot šťastný, když ho Daniel zdvihl do výšky. Na tváři měl teď takový trochu bláhový výraz. I mě Daniel objal. Voněl při tom samými luxusními vůněmi – gelem na vlasy a zřejmě dovozovým mýdlem.

„To máš dovoleno být tady?“ divila jsem se. „Jsi oblečený, jako bys z té svatební slávy utekl.“